

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupené Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem Liberec III, Pražská 13/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 60 Az 7/2004 o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2003 č. j. OAM-6465/VL-19-08-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2004 č. j. 60 Az 7/2004 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 5. 2004 č. j. 60 Az 7/2004 - 18 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2003 č. j. OAM-6465/VL-19-08-2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Ostravě shrnul dosavadní právní a skutková zjištění ve věci a zejména uvedl, že žalovaný správní orgán měl dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobkyně o udělení azylu v České republice. Z hlediska výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v souvislosti s ustanovením § 12 téhož zákona se soud plně ztotožnil s názorem vysloveným žalovaným správním orgánem v napadeném rozhodnutí, neboť žalobkyně neuvedla ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by ve vlasti mohla být vystavena

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalobkyně ani netvrdila, že má strach z pronásledování z uvedených důvodů, vlast opustila, aby v České republice vydělala peníze a nyní se obává osob, které ji zde nutily k prostituci a které se vrátily na Ukrajinu. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že potíže se soukromými osobami nelze považovat za důvod pro udělení azylu a žalobkyně mohla hledat ochranu u kompetentních orgánů ve vlasti.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatelka nadále nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného o zamítnutí její žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, domnívá se, že v jejím případě došlo k porušení zásady materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný dle stěžovatelky nedodržel dále ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, což mělo vliv na správnost rozhodnutí. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu a domnívá se, že na základě podané kasační stížnosti budou důkladně posouzeny zejména podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Závěrem stěžovatelka uvádí, že v průběhu azylového řízení byla silně psychicky rozrušena, zejména při vedení pohovoru prakticky nebyla schopna chápat jeho smysl, neboť se obávala, že bude ihned eskortována zpět na Ukrajinu, je přesvědčena, že by měl být pohovor zopakován. Stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jí odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 11. 12. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že z vlasti odcestovala dne 24. 12. 2002 za prací, aby si vydělala peníze. Na území České republiky jí byl odebrán „dětský cestovní pas“ a vystaven pas na cizí jméno, byla nucena k prostituci, v září roku 2003 byla zadržena policií, strávila tři měsíce ve vazbě. Stěžovatelka dále uvedla, že o azyl žádá, protože chce pobývat na území České republiky legálně, bojí se vrátit na Ukrajinu, protože muži ukrajinské národnosti, kteří ji nutili k prostituci, ji varovali, že pokud o tom někomu řekne, najdou si ji na Ukrajině a bude muset ve své práci pokračovat i tam. Stěžovatelka také uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, ani jiné organizace, v České republice chce pracovat. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 19. 12. 2003 stěžovatelka blíže popsala své finanční problémy a potíže se zaměstnáním, které měla ve vlasti, rovněž přisvědčila, že jiné problémy ve vlasti neměla, a to včetně problémů se státními orgány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti uplatnila důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl

porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelka trvá na tom, že v projednávaném případě žalovaný nedodržel ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, což mělo vliv na správnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud má naopak za to, že napadené rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť žalovaný provedl řádné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k této žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatelka ve státě původu musela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka jako stěžejní důvody pro udělení azylu uváděla ekonomické potíže, které ji na Ukrajině provázely, snahu pracovat v České republice a legalizovat si zde pobyt, tedy důvody, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a krajský soud správně projevil s jeho postupem souhlas. Nejvyšší správní soud přijaté závěry ve věci sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Co se týče námitky stěžovatelky o možném udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek dle § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud tedy žádost stěžovatelky o udělení azylu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona, žalovaný správně nerozhodoval o možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností je námitka stěžovatelky uplatněná až v kasační stížnosti, že v průběhu azylového řízení byla silně psychicky rozrušena, zejména při vedení pohovoru prakticky nebyla schopna chápat jeho smysl. Pokud tedy stěžovatelka citovanou námitku neuvedla v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, nemůže se jí Nejvyšší správní soud zabývat.

Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu